

Nyikolaj Sztjepanovics Gumiljov (1886 - 1921) a tízes évek orosz irodalmának egyik vezéralakja. A késői szimbolizmus misztikájával szembe forduló, tárgyias, világos, klasszicizáló hangon megszólaló költőkhöz tartozik (Mihail Kuzmin, Oszip Mandelstam, Anna Ahmatova), csoportosulásukat Gumiljov nevezte akmeistáknak (akmé, gör. = csúcs, tetőzés).

Gumiljov részt vett afrikai expedíciókban, verseiben az egzotikum mint téma és gondolkodásmód döntő szerepet kapott. A Zsiráf talán legszebb, legjellemzőbb verse.

1982 nyarán fordítottam Grúziában, itthon azután még két fordítását találtam, Győri-Juhász Jenőét (Orosz költők antológiája, 1945.) és Eörsi Istvánét (Klasszikus orosz költők, 1978.).

ZSIRÁF

Látom: ma szemed különös-szomoru, tüze fáj,
s véznább ma kezed, míg a térdedet átkarolod.
figyelj ide: messze, a Csad csuda-partjainál
egy dendi zsiráf csavarog.

Harmónikus és kecses, édes-arányu kobold,
bőrén divatos, kusza minta varázsa virul,
versengeni senki se tud véle, tán csak a hold,
míg ring a tavak tetején, remeg és kisimul.

Távolban akárcsak a tarka vitorla, suhan,
futása örömteli, fürge madár-repülés,
márvány-üregébe bujik ha az est lezuhan,
s ilyenkor a föld csodaszép örömök fele néz.

Mondjam, hogy a messzi regékben az ifju vezér
hogyan szeretett s vele volt-e az éjhaju lány?
Nehéz ez a köd, belehelted, a torkodig ér,
és hinni csupán az esőben akarsz ezután.

Meséljem-e el, milyen ékes a trópusi táj,
mily karcsu a pálma s a fű milyen ős-magas ott?
Zokogsz? No, figyelj csak: a Csad csuda-partjainál
egy dendi zsiráf csavarog.

/Fordította: Eörsi István/